ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Γιάννη Ελαφρού**



“Μάνα μου όλα περνούνε/και όλα γίνονται ξανά.

Όμως τούτη η θητεία/δε σταματάει πουθενά...

Τούτο το καψόνι μοιάζει/ να είν’ ολόκληρη η ζωή».

Τους στίχους του Διονύση Σαββόπουλου, από το δίσκο **Happy Day** για τη Μακρόνησο, θύμισαν τα δημοσιεύματα για τη συνεδρίαση του Γιούρογκρουπ. Πολλά και μπερδεμένα ειπώθηκαν, με μόνο χειροπιαστό την επιστροφή της τρόικας (σόρι, θεσμών) από Τρίτη. Ο ΣΥΡΙΖΑ καταπάτησε ακόμα μερικές κόκκινες γραμμές (πόσο προβλεπόμενο!) και συμφώνησε για την προληπτική νομοθέτηση μέτρων και για μετά το 2018, μετά τη λήξη δηλαδή του 3ου μνημονίου. Στην πραγματικότητα, δεν είναι μόνο το **4ο μνημόνιο,** είναι το **διαρκές μνημόνιο εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**

Ο πρωθυπουργός και η παρέα του Μαξίμου έχουν αναδειχθεί σε πολιτικούς απατεώνες ολκής, βαφτίζοντας το κρέας ψάρι. Στην πραγματικότητα πανηγυρίζουν γιατί **κέρδισαν πολιτικό χρόνο** κι αυτό είναι το μόνο που τους ενδιαφέρει. Πολιτικό τους πρόγραμμα, πια, είναι η κυβερνητική μακροημέρευση και έχουν αποδείξει πως διαθέτουν όλο τον κυνισμό για να το παλέψουν. Ακριβώς επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αποδειχθεί ικανότατος στο να κάνει τη βρόμικη δουλειά και καθώς υπόσχεται μνημονιακή σταθερότητα στους γκαουλάιτερ των Βρυξελλών και του Βερολίνου (που έχουν ανάγκη ενόψει εκλογών αλλά και γενικότερα ταραγμένων καιρών, με ισχυρούς ατλαντικούς ανέμους), Γερμανία και ΕΕ φαίνεται να εναποθέτουν στην κυβέρνηση Τσίπρα το καθήκον να περάσει τον κάβο αυτό.

Παρόλα αυτά, όποιος μιλά για κοινωνική και πολιτική σταθερότητα σε μια χώρα με 25% ανεργία, μισθούς και συντάξεις πείνας, εξαθλίωση που αναπτύσσεται και μια νέα γενιά με

ακυρωμένα όνειρα, περισσότερο μοιάζει με τους (θεατρικούς) μικροαστούς που βολτάριζαν αμέριμνοι σε ένα ναρκοπέδιο. Γι' αυτό ο Ν. Φίλης, ένας «φανατικά συμπολιτευόμενος βουλευτής», όπως δήλωσε προχθές, θέτει το ζήτημα της συμμαχίας με το ΠΑΣΟΚ. Μπορεί σήμερα η Φ. Γεννηματά να έχει βγάλει το αντιμνημονιακό γιαταγάνι (εξάλλου η πολιτική Αποκριά δεν τελειώνει ποτέ), αλλά δεν υπάρχει ΠΑΣΟΚος που να είπε «όχι» μπροστά σε μια κυβερνητική θέση. Η ΝΔ λοιπόν θα πρέπει να περιμένει και να κάνει «αντιπολίτευση» από τα δεξιά σε μια δεξιά, στην ουσία της, πολιτική.

Σε αυτές τις συνθήκες δυναμώνει η αναγκαιότητα για μια **ανατρεπτική, αντιΕΕ και αντικαπιταλιστική Αριστερά.**

Το ΚΚΕ δεν συζητά στο συνέδριό του για μια πολιτική γραμμή ανατροπής, αλλά για το πώς θα μετατρέψει σε πολιτική πρόταση τον ...εαυτό του. Προς αποφυγή αναταράξεων, βγάζει φλας αριστερά για να στρίψει δεξιά. Πιο χαρακτηριστικό το παράδειγμα της πάλης για την έξοδο από την ΕΕ, που αν και κρίκος μιας αριστερής ανατρεπτικής πολιτικής σήμερα, ετεροχρονίζεται μέσω λαϊκής εξουσίας.

Η ΛΑΕ υψώνει μια μπαλωμένη σημαία αντιμνημονιακού μετώπου με οσμή εκλογικής σωτηρίας. Την προηγούμενη φορά που έγινε κάτι τέτοιο οδήγησε στην κυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου και στο 3ο μνημόνιο. Πολύ περισσότερο όταν το κρίσιμο φετινό Γιούρογκρουπ έγινε και πάλι 20 Φλεβάρη, όπως και το 2015, που οι Τσίπρας-Βαρουφάκης υπέγραψαν τη συνέχεια των μνημονίων και η αντίδραση της πλειονότητας της τότε αριστερής αντιπολίτευσης μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ (που σήμερα αρέσκεται στις μεγαλοστομίες) εκδηλώθηκε διακριτικά και με ...σιγαστήρα.

Απαιτούνται **συνολικές, ριζοσπαστικές και καινοτόμες** απαντήσεις. Η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τον διάλογο και την πολιτική συνεργασία των δυνάμεων της αντιΕΕ, αντικαπιταλιστικής και αντιιμπεριαλιστικής Αριστεράς φιλοδοξεί να συμβάλλει έμπρακτα σε αυτή τη διαδικασία.

Και μέχρι τότε; Όλοι «χωριστά»;

Αυτό που είναι επιτακτικά αναγκαίο σήμερα είναι ο κόσμος της μαχόμενης Αριστεράς να βρει ξανά την αυτοπεποίθησή του, να παλέψει συναγωνιστικά και να στηρίξει από κοινού τη διαμόρφωση ενός **αντίπαλου δέους του εργατικού και λαϊκού κινήματος** στο κυβερνητικό και μνημονιακό μπλοκ. Η **κοινή δράση μέσα στο μαζικό κίνημα,** η συμβολή στη δημιουργία **άλλου κέντρου αγώνα,** διαφορετικού από τον υποταγμένο συνδικαλισμό

που μας οδηγεί από ήττα σε πανωλεθρία, θα κρίνει τελικά και τη φερεγγυότητα κάθε δύναμης.

Γιατί, ακόμα κι αν

> «όλα τα υπάρχοντά μου/έχουν καεί σιγά σιγά/όμως μέσα δεν αλλάζει/και σιγοβράζει μια φωτιά».

Πηγή: ΠΡΙΝ